

HỒI THỨ MỘT TRĂM LINH BA
TƯ MÃ Ý BỊ KHỐN HỒ LÔ CỐC
KHÔNG MINH CẦU SAO NGŨ THƯỢNG NGUYÊN

Tư Mã Ý bị đại bại nhiều phen nên rất buồn rầu, cứ cố thủ không dám ra đánh.

Còn Không Minh hàng ngày sai mang mũ Kim Khôi của Ý ra trước trận mà nguyên rửa.

Bổng Ngụy sứ đến cho hay Đông Ngô khởi binh xâm lăng, triều đình truyền cho Ý cứ cố thủ chờ ra đánh.

Lãnh chiếu xong, Ý ra lệnh cố thủ triệt để .

Riêng Tào Tuấn nghe Tôn Quyền phân binh tình ba đạo bèn cũng chia binh thành ba đạo mà cự.

Sai Lưu Thiệu đi cầu Giang Hạ , Điền Du cứu Trương Dương, còn bản thân đi cứu Hiệp Phi , Mãng Lũng thẳng đến Sào Hồ Khẩu, thấy binh Ngô chiến thuyền rút nhiều, binh khí rợp trời, bèn về tàu với Tào Tuấn :

- Binh Ngô mới đến chắc còn mệt mỏi, vậy ta đến cướp trại đêm nay ắt trọn thắng . Tào Tuấn y kế, bèn sai Trương Cứ đem binh với hỏa cụ theo mình tới Hồ Khẩu đánh vào, Mãng Lũng từ phía Đông đánh lên.

Hai đạo binh ép lại, binh Ngô không đề phòng bị binh Ngụy đốt hết thủy trại .

Binh tướng bỏ chạy, Gia Cát Cẩn thân binh chạy về Miên Khẩu .

Bữa sau, Lục Tốn được tin bèn truyền rút đạo binh đến Tân Thành trở về , để dùng đạo binh ấy chặn đường về của Ngụy, rồi đánh phía trước. Như vậy đầu đuôi không cứu nhau được.

Lục Tốn bèn viết một biểu văn sai quân đem đến Tân Thành.

Nhưng giữa đường tên quân bị binh Ngụy bắt, giải về cho Tào Tuấn. Tuấn xem biểu văn thì thất kinh mà rằng :

- Nếu cơ mưu của Ngô không lậu thì ắt binh ta bị hại rồi !

Còn Gia Cát Cẩn sau khi thua trận, thu binh về Miên Khẩu, gặp lúc khí trời oi bức, binh sĩ sinh bệnh rất nhiều bèn bàn với Lục Tốn , ý muốn lui binh.

Lục Tốn đồng ý, nhưng lại hoãn hoãn để tránh sự dòm ngó của Ngụy, bèn khiến Gia Cát Cẩn trở về đốc xuất các chiến

thuyền làm như tán binh vậy để cho binh Ngụy không biết kế hoạch lui binh, trong lúc đó truyền các trại phân làm nhiều đạo mà rút.

Gia Cát Cản trở về làm theo kế ấy .

Cách năm ngày sau binh Ngô lui hết mà binh Ngụy không hay .

Quân về báo với Tào Tuấn là binh Ngô đã lui hết.

Lúc đó Tào Tuấn mới thân binh về Lạc Dương.

Khổng Minh ở tại Kỳ Sơn, muốn tính kế lâu dài, truyền binh sĩ ở lại làm ruộng với dân.

Dân thấy vậy thì vui mừng lắm.

Tur Mã Sư được tin, thưa với Tur Mã Ý rằng :

- Khổng Minh cho binh sĩ làm ruộng chung với dân là muốn tính chuyện lâu dài .
Vậy sao cha không trừ cái họa đó đi ? Ý trả lời :

- Đã có chiếu truyền kiên thủ chớ nên đánh thì phải vâng lời .

Lại có tin, quân Thục hàng ngày mang Kim Khôi của Đô Đốc ra mắng chửi, xin hãy đánh cho chúng một trận.

Ý cười :

- Lời thánh nhơn nói : Tiểu bất nhẫn tắc loạn đại mưu . Hãy cứ kiên thủ thì hay hơn.

Khổng Minh thấy Ý không chịu ra bèn khiến Mã Đại chất bồi khô cùng đồ dẫn hỏa, đặt hỏa pháo, địa lôi trong ngoài rất cẩn mật.

Rồi kêu Mã Đại dặn :

- Hãy lập kín đường phía sau Hồ Lô Cốc, phục binh hai bên, hễ Tur Mã Ý đến thì nổi lửa mà đốt .

Lại kêu Ngụy Diên dặn :

- Hãy dẫn binh đến trại Tur Mã Ý chửi mắng thế nào cho nó ra đánh ; nhưng chớ đánh nó . Hãy dụ nó rượt theo .

Lại kêu Cao Tường dặn :

- Hãy dẫn Mộc Ngưu, Lưu Mã mà vận lương nhưng phải làm cho binh Ngụy đoạt được các thứ ấy. Hễ binh Ngụy đoạt được bao nhiêu thì công ngươi lớn bấy nhiêu . Sau đó, Khổng Minh đem hết binh tại Kỳ Sơn ra đi, giả đi làm đồn điền rồi dặn các tướng :

- Hễ quân Ngụy đến thì phải chạy chớ đánh. Chờ Tur Mã Ý đến thì hãy đánh phía sau, chặn đường về của nó .

Sắp đặt xong Khổng Minh lên núi đứng xem.

Lúc ấy Hạ Hầu Bá vào thưa với Tur Mã Ý :

- Nay Khổng Minh đã phân binh đi làm đồn điền. Vậy nên nhân cơ hội này mà dẹp đi .

Tur Mã Ý nói :

- Coi chừng đó là kế của Khổng Minh .

Hạ Hầu Bá thấy Ý nghi sợ thì xin dẫn binh ra đi. Ý chấp thuận .

Thấy binh Thục đang vận chuyển lương, Bá liền xua binh cướp giật. Binh Thục bỏ chạy.

Bá khiến quân dẫn Mộc Ngưu và Lưu Mã về dâng Ý .

Từ đó, Ngày nào Bá cũng dẫn binh cướp được lương thảo của binh Thục.

Tur Mã Ý thấy vậy cả mừng.

Một hôm Bá bắt được mấy tên quân Thục.

Tur Mã Ý truyền dẫn vào và hỏi :

- Khổng Minh hiện ở đâu ?

Chúng thưa :

- Tại nơi Thượng Phương để sai quân đi làm đồn điền .

Hỏi xong, Ý thả chúng về

Sau đó kêu chư tướng lại nói :

- Khổng Minh không ở Kỳ Sơn. Vậy nhân cơ hội này ta đánh vào đó một trận . Cắt đứt xong xuôi, Ý bèn khiến Trương Hổ và Nhạc Lâm mỗi người đem một đạo binh theo sau phòng hậu ứng.

Còn Khổng Minh đang ở trên núi Kỳ Sơn thấy binh Ngụy lũ lượt kéo đến, bèn mật truyền cho các tướng phải lập tức kéo binh tới cướp trại của Ý rồi đoạt lấy Vị Nam.

Chư tướng y kế, khi quân Ngụy kéo đến Kỳ Sơn, binh Thục lao xao kéo qua kéo lại như thể muốn đi tiếp cứu cho Kỳ Sơn.

Còn Tur Mã Ý thì nói với hai con rằng :

- Nay binh Thục thế nào cũng về cứu Kỳ Sơn. Vậy cha con ta hãy đi lấy Thượng Phương Cốc .

Tur Mã Sư hỏi :

- Tại sao cha không lấy Kỳ Sơn ?

Ý đáp :

- Ta đem binh đánh Kỳ Sơn nhưng thực sự là đánh Thượng Phương Cốc. Nói xong ba cha con đốc binh tới.

Về phần Ngụy Diên, từ ngày được lệnh đến dụ cho Tư Mã Ý ra đánh, nhưng chẳng thấy động tĩnh.

Bỗng một đêm, thấy đạo binh của Ý kéo ra, Diên cả mừng, bèn giục ngựa tới vừa mắng nhiếc thậm tệ, vừa hươi đao xốc tới.

Ý cũng rước đánh. Đánh được vài hiệp, Diên giả thua bỏ chạy. Cha con Ý giục ngựa đuổi theo.

Diên cứ nhắm nơi ám hiệu mà chạy.

Ý càng rượt theo riết cho đến Hồ Lô Cốc, Ý thấy địa thế rậm rạp, bèn sai qua đi do thám.

Quân về báo :

- Không thấy chi hết, chỉ thấy khu trại chứa nay lương thảo .

Ý nói :

- Đây đúng là nơi chúng chứa lương để phân phát cho lính đi làm đồn điền .

Nói xong, lại đốc binh rượt tới.

Khi tới nơi Ý thấy các trại không chứa lương mà chứa toàn cỏ khô.

Ý cả sợ bèn lui binh trở lại.

Bỗng một trọng pháo nổ , quân Thục ùa ra, lấp hang nổi lửa. Ngọn lửa cháy cao ngất trời.

Ý hết đường chạy. bèn xuống ngựa ôm hai con mà nói :

- Ba cha con ta phải chết nơi đây rồi ! Hai con cũng khóc rống lên. Đang lúc ba cha con ôm nhau khóc thì có một trận mưa lớn khiến lửa tứ phía tắt hết.

Ý cả mừng nói :

- Thật là trời đã cứu cha con ta !

Ba cha con ùa chạy, ra ngoài may gặp Trương Hổ và Nhạc Lâm đến ứng cứu, tất cả thoát về Vị Nam. Nhưng không dè về đến nơi dinh trại đã bị binh Thục chiếm cả rồi. Trong khi đó, Quách Hoài và Tôn Lễ đang giao chiến với binh Thục bỗng được tin Vị Nam đã mất thì chán nản vô cùng, ai nấy theo nhau bỏ chạy.

Binh Thục rượt theo cướp khí giới và lương thảo vô số kể . Còn binh Ngụy đạp nhau chạy chết như rạ.

Về phía Khổng Minh đứng trên núi Kỳ Sơn chỉ huy, thấy Tư Mã Ý đã vào trong Hồ Lô Cốc thì khiến quân nổi lửa, những tướng cha con Ý đã bị chết thiêu, chẳng ngờ trời nổi cơn mưa làm tắt lửa, Khổng Minh than :

- Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên .

Nói rồi thân quân về trại thì thấy quân mình toàn thắng, cướp được nhiều lương thảo, bèn dời trại về Ngũ Thượng Nguyên.

Sau đó khiến Ngụy Diên ngày ngày đến khiêu chiến.

Còn Quách Hoài, Tôn Lữ về gặp Tư Mã Ý .

Ý nói :

- Vị Nam đã mất. Vậy hãy đóng quân nơi Vị Bắc mà cố thủ . Tất cả chư tướng thu binh qua Vị Bắc, cả ngày phòng thủ không chịu ra.

Còn Ngụy Diên ngày ngày đến chửi bới mà binh Ngụy không ra nghênh chiến, bèn về thưa với Khổng Minh rằng :

- Tôi nó quen mặt tôi rồi nên không ra. Vậy xin Thừa Tướng hãy sai tướng khác đến chửi một vài ngày xem sao ? Khổng Minh cười :

- Nó hết muốn đánh rồi !

Bèn viết một phong thư sai sứ xem tới cho Tư Mã Ý.

Sứ giả tới dâng thư và một cái hộp rồi nói :

- Thừa Tướng tôi gửi tới Đồ Độc .

Tư Mã Ý mở hộp ra thì thấy toàn khăn yếm và đồ đàn bà để tang , lại xé thư ra xem.

Thư rằng : Đã là đại tướng tại sao không cầm quân mà lại trốn trong hang. Như thế còn thua đàn bà con gái. Nay ta gửi cho người khăn yếm và đồ đàn bà để tang, nếu người không dám ra, hãy lãnh đồ này trước ba quân để nhận làm một đàn bà góa . Tư Mã Ý xem thư xong cả giận , nhưng vẫn trọng đãi sứ giả và cho về.

Sứ giả về thưa với Khổng Minh :

- Tư Mã Ý thọ lãnh khăn yếm mà vẫn bình thản ?

Khổng Minh cười :

- Đó là kế làm an lòng quân đó .

Rồi Khổng Minh vào trướng mà nghĩ kế khác.

Trong lúc đó Trương Ngung thấy ngày đêm Khổng Minh lo lắng thì thưa rằng :
- Thưa Tướng thống lĩnh ba quân, cần dưỡng sức để mưu đồ việc lớn. Sao Thưa Tướng lo lắng quá vậy ?

Khổng Minh khóc mà rằng :

- Ta chẳng phải không biết, ngặt vì lời thác cô của Tiên đế rất trọng, dầu cho phanh gan xẻ ruột cũng chưa đền đáp được.

Chư tướng nghe nói thấy đều ứa lệ .

Ngày kia, Khổng Minh thấy trong mình chẳng an, biết sẽ chẳng còn đảm đang được việc lớn, nên chưa tính việc tấn binh. Còn binh Ngụy biết việc Khổng Minh đem yểm làm nhục Tư Mã Ý mà Ý vẫn không ra đánh, bèn vào thưa :

- Chúng ta đều là danh tướng của Ngụy, há để bọn Thục làm nhục sao !

Xin Đô Đốc cho chúng tôi ra sức đánh chúng một phen .

Tư Mã Ý nói :

- Chẳng phải ta chịu nhục mà không ra đánh, ngặt vì lệnh của thiên tử truyền bảo thủ mà ta đánh thì mang tội khi quân. Nếu chư tướng muốn đánh, hãy để ta tâu với thiên tử đã .

Tư Mã Ý bèn thảo biểu sai người về Hiệp Phì mà dâng cho Ngụy chúa .

Biểu rằng :

Từ ngày vâng lệnh thiên tử bảo thủ chờ binh Thục sanh biến. Ngặt vì Gia Cát Lượng sai người đem thư qua cùng mảnh yểm đàn bà để hạ nhục tôi, nên tôi xin bệ hạ trước sau cho tôi tử chiến với nó để rửa hận .

Tào Tuấn nói :

- Có gì Tư Mã Ý xin đánh ?

Tân Tỳ tâu :

- Nay vì Gia Cát Lượng làm nhục, Ai này đều giận xin đánh .

Tào Tuấn bèn xuống chỉ không cho ra đánh.

Bên dinh Thục Khổng Minh hay chuyện đó bèn cười và nói :

- Ấy là kế an lòng quân sĩ của Tư Mã Ý đó .

Khương Duy hỏi :

- Sao Thưa Tướng biết ?

Khổng Minh đáp :

- Ý của y không muốn đánh mà xin đánh là làm cho yên lòng quân sĩ , và tỏ ra là mình không sợ địch .

Đang bàn luận thì Phí Vĩ đến thưa :

- Từ khi Thừa Tướng gửi thư sang Ngô thì Tôn Quyền đã lãnh đại binh đi phạt Ngụy , nhưng không may mưu kế của Lục Tồn đã bị lộ nên quân Ngụy đốt hết thuyền bè nên buộc phải lui về .

Khổng Minh nghe nói than dài rồi té xỉu .

Khi tỉnh dậy nói :

- Tinh thần ta hỗn loạn . Bệnh cũ trở lại e khó sống .

Đêm ấy Khổng Minh xem thiên văn kêu Khương Duy mà nói :

- Mạng ta nội trong sớm tối nay mà thôi .

Khương Duy thất kinh .

Khổng Minh lại nói :

- Ta xem thiên văn thấy sao chủ u ám , sao khách sáng lạn , các chòm sao chủ u buồn . Đó là hiện tượng ứng vào mạng ta

Khương Duy thưa :

- Vậy Thừa Tướng nên dùng phép mà cầu .

Khổng Minh đáp :

- Ta muốn cầu, ngặt chưa rõ ý trời. Vậy hãy dẫn Giáp sĩ 49 người cầm cờ đen, áo đen, đứng ngoài trướng, để ta ở trong nguyện cầu. Nếu trong bảy ngày mà ngọn đèn chủ không tắt, ắt ta song thêm một kỷ nữa .

Khương Duy vâng lời ra ngoài lo sắm sửa.

Lúc ấy nhằm tiết Trung Thu, Khổng Minh bày đủ lễ vật. Trên mặt đất thắp bảy ngọn đèn to, dưới thắp bốn mươi chín ngọn đèn nhỏ, phía trong để một cái đèn bôn mạng.

Sau đó lấy vái rằng :

- Lượng sanh nhằm thời loạn, ngặt vì mang ơn tri ngộ của Tiên đế rất nặng nên không thể không ra công khuyến mã đền đáp. Nay tướng tinh gần rụng, đường thọ gần hết, nên tôi kính dâng bốn sớ mà cáo với Hoàng cung, phục vong thiên tử , phù thủy chiếu giám, cho tôi sống thêm một kỷ nữa, để khôi phục nhà Hán, thật chẳng dám vọng cầu, lòng mong thống thiết .

Qua bữa sau , cứ ban ngày luận việc hình cơ , ban đêm van xin cầu đạo .

Còn Tư Mã Ý, ban đêm xem tướng tinh của Khổng Minh bị thất vị thì cả mừng, bèn nói với Hạ Hầu Bá :

- Hãy dẫn một đạo binh qua Ngũ Thượng Nguyên. Nếu binh Thục lộn xộn không rước đánh ấy là Khổng Minh đau thiết, ta sẽ tấn công một trận .

Về phần Khổng Minh qua 7 ngày rồi mà ngọn đèn bỗn mạng vẫn tỏ rạng thì cả mừng.

Bỗng nghe bên ngoài có tiếng la ó.

Xảy có Ngụy Diên chạy vào báo có binh Ngụy kéo đến , chẳng may Ngụy Diên lật đật làm đổ ngọn đèn chủ tắt đi. Khổng Minh bèn quăng gươm xuống đất mà than :

- Chết sống có mạng không sao cầu được !

Khương Duy tức giận rút gươm muốn chém Ngụy Diên.

LỜI BÌNH

- Có người bảo rằng: Chỉ vì Khổng Minh biết số Tào Tháo không chết nên mới sai Quan Công đi để Tào Tháo được thả. Khổng Minh cũng biết số Lục Tốn chưa chết nên dặn Hoàng Thừa cứu giúp. Có người lại trách Khổng Minh sao không sai người khác đón đường Hoa Dung? Sao bày bát trận ở Ngự Phúc phố mà không báo thù trận Hào Đình? Đó là tại ông tha địch chứ không phải trời buông tha. Ta xét thử Khương Duy đến đốt hang Thương Phương với một lòng cố sát, thế mà trời lại buông thả thì còn trách Khổng Minh sao được.

- Trên đời này có ai mượn được tuổi thọ bao giờ? Có thể cầu cho mình sống thì cũng có thể rửa cho người chết chứ? Võ hầu cầu thọ sao Trọng Đạt không rửa cho Võ hầu chết? Võ hầu cầu sống sao không làm phép cho Trọng Đạt chết? Ôi, trên đời ai mà có thể ngăn được sao mạng khỏi sa xuống? Đã ngăn được sao ắt phải ngăn được mưa. Thế mà Võ Hầu mượn được gió ở Xích Bích lại không ngăn được mưa ở Thương Phương. Ông còn biết trước ở Trần Thương có mưa dầm nên chuẩn bị, thế mà cơn mưa rào ở Hồ Lô lại không biết trước mấy may để hoãn cuộc phóng hỏa. Như vậy việc Võ hầu nhưng tình cầu thọ chẳng là mơ hồ đại đột lắm sao?

- Thưa không phải thế. Chính Võ Hầu cầu đảo không phải vì bản thân mình mà ông vì nhà Hán vậy. Trung thần thờ vua khác nào con hiếu thờ cha mẹ. Đã viết cha mẹ đau bệnh nan y mà không chạy chữa thì không phải đạo làm con. Trường hợp Khổng Minh thờ chúa cũng tương tự.

© HQD